

punkt. Vi har, går jeg ud fra, et langt stykke hen ad vejen også de samme ønsker om en økologisk omstilling.

Når det så er sagt, og det er vores udgangspunkt, vil jeg ikke lægge skjul på, at jeg ikke er sikker på, at de værktøjer, der her er foreslået, er de mest hensigtsmæssige. Jeg synes måske nok, SF lægger op til en lidt lovlig bureaukratisk tilgang, hvor de enkelte offentlige arbejdspladser, altså hver for sig, skal igennem hele møllen med at kortlægge og planlægge og orientere og rapportere.

Inden man beslutter, hvordan den grønne indkøbsprofil bedst opnås, er det imidlertid nødvendigt med en analyse af, hvorfor det går så trægt med den grønne profil i indkøbene. Der er jo en vældig modsætning mellem den dér utrolig gode vilje, vi har i vores samfund, og så trægheden i at realisere det, og derfor må vi sætte os ned og undersøge, hvorfor det er sådan.

SF peger selv i sine bemærkninger på, synes jeg, et interessant problem, nemlig eksemplet Scandlines, som har droppet miljøhensynene i sit dieselinlkøb. Men problemet er jo netop, at statslige institutioner er blevet kommercialiseret via liberalisering og privatisering. Og dér må jeg også sige til forslagsstillerne, at vi synes, at SF har været alt for eftergivende i hele den dér bølge. Jeg mener, det er et meget vigtigt mål, at vi på venstrefløjen bliver enige om, at enhver form for kommercialisering og liberalisering samtidig de facto har været et tab af demokrati.

Jeg vil gerne høre, om SF er enig i den analyse, og om SF også er enig med Enhedslisten i, at miljøstyring er offentlige virksomheder bedre til og har bedre chance for, end når vi kommercialiserer og liberaliserer dem. Jeg ved godt, at der nu er kommet en tone, der hedder: Nåe jo, men vi kunne jo f.eks. inden for DSB gå ind for at have en rimelig demokratisk offentlig lov. Men den gælder jo stadig væk kun, hvad angår de aktiviteter, der vedrører spillet mellem staten og DSB. Lige så snart det vedrører det frie marked, er der lukket for demokratiet.

Det vil jeg godt lige have en kommentar til fra SF's side. Det synes jeg er vigtigt at få drøftet igennem. Jeg vil også lige sige, at jeg har været meget skuffet over SF's holdning til en lang række liberaliseringspolitikker, og jeg ser frem til, at vi prøver at nærme os hinanden på det felt. Men ellers må vi jo have afdækket uenighederne.

Hvis vi ser på de senere 10 års forsøg på at drive miljøpolitik her i landet, må vi konstatere, at statens faktiske indgreb og reelle styring af miljøudviklingen er blevet meget tamme. Der snakkes og snakkes og opfordres og bejles, men faktiske indgreb er der overordnet få af.

Hvorfor er det sådan? Ja, det primære svar er jo, at det er hensynet til det indre marked, som reelt har sat myndighederne næsten skakmat, og hvor i hvert fald jeg synes at regeringen og måske også dele af SF har haft svært ved at lave en mere tilbundsående kritik af det indre marked.

Skal vi føre progressiv indkøbspolitik på de offentlige arbejdspladser, mener Enhedslisten, at der er ét svar, og det er påbud og atter påbud. Der er ingen grund til, at den enkelte arbejdsplads skal lave undersøgelser og rapporter. Vi skal også vove påbudslinjen. Et mere brugbart redskab vil efter min mening ud over det her nævnte være, at myndigheder udarbejder oversigter over de produkter, som indfrier kravene til en grøn indkøbspolitik, og at vi så enten pålægger de offentlige arbejdspladser at følge dem eller benytter lokkemidlet, at staten dækker eventuelle meromkostninger ved en sådan indkøbspolitik, f.eks. dækker via afgifter på de produkter, som indeholder uønskede stoffer eller er produceret med metoder, som er uønskede.

Jeg vil godt understrege endnu en gang: Vi er altså enige med forslagsstillerne i udgangspunktet, men jeg mener også, det er vigtigt, at vi får drøftet midlerne. Og jeg håber selvfølgelig på, at der bliver enighed inden for det grønne flertal om en klar påbudslinje, der taler det indre marked midt imod, og en linje, som byder den nedbrydende liberaliseringslinje trods, som vi oplever i dette årti.

Ole M. Nielsen (KRF):

I Kristeligt Folkeparti ønsker vi naturligvis en grøn udvikling og også en grøn indkøbspolitik, men med fornuft. Og når jeg siger fornuft, ved jeg jo godt, at fornuft ikke er noget entydigt. Det, der ligger i forslaget her, mener vi ikke er fornuftigt, når vi ser på det bureaukrati, som det vil opbygge. Det ligner faktisk et beskæftigelsesprojekt for bureaukrater, synes jeg, hvis det blev gennemført.

Jeg blev lidt forskrækket, da miljøministeren begyndte med at byde velkommen til forslaget her. Jeg var lidt overrasket over, at det egentlig var så positivt, men jeg blev da lidt beroliget